

Said Özdemir (1927-2016)



Said Özdemir, 1927 yılında Siirt ilinin Tillo ilçesinde dünyaya geldi. Çocukluk yılları orada geçti. Yedi sekiz yaşlarında iken ailesi ile birlikte Ankara'ya geldi... İlkokulu, ortaokulu ve liseyi Ankara'da bitirdi.

Daha sonra İstanbul Teknik Üniversitesi Makine Bölümüne giren Said Özdemir, iki yıl orada okudu. Bazı rahatsızlıkları yüzünden üniversite tahsiline devam edemeyince, babasının da iznini alarak Ankara'ya döndü.

Ankara'da, bir yandan dinî hususlarda kendisini yetiştirmeye çalışırken, diğer yandan çalışabileceği bir iş aramaya başladı. 1950 yılında Diyanet İşleri Başkanlığının açtığı memur imtihanını kazanarak oraya girdi.

O yıllarda tanıştığı Mustafa Sungur da, Abdullah Yeğîn de ona Bediüzzaman'ı ve Risale-i Nur'u anlattılar... Manevî mürşid arayışı içine girdiği için bir meczubun peşine takılan ve Hicaz'a gitme hevesine kapılan Said, kararının doğru olup olmadığını sormak maksadıyla babası ile birlikte Said Nursî'nin ziyaretine gitti.

"Yetmiş senedir Tillo'dan bir yardımcı vermesi için Allah'a duâ ediyordum ve bir yardımcı bekliyordum. Allah sizi bana yolladı. Sizi Arabistan namına kabul ediyorum" diyerek karşıladı Bediüzzaman onları.

Babasının ardından onun elini öpüp hürmetini arz eden Said, hoşamedî sohbeti sırasında bu mültefit ifadelerden cesaret alarak memleketin hâlini sebep olarak gösterdi ve Hicaz'a gitmek istediğini söyledi.

"Kardeşim, ben orada olsam buraya gelirdim. Âlem-i İslâmın kapısının kilidi Türkiye'dir. Bu kilit bu kapıyı âlem-i İslâm üzerine açar. Kat'iyen buradan gitmek için izin yok" dedi o da.

Bediüzzaman'ın, bu sözü üzerine Hicaz'a gitmekten vazgeçen Said'e, Ankara'da bulunan Atıf Ural'ı tanıyıp tanımadığını sordu. O tanımadığını söyleyince, gittiğinde onunla tanışıp hemen hizmete başlamasını tembih etti.

Bu bir cümlelik tavzif, Said Özdemir'in hayatının akışını değiştirmeye yetti. Ankara'ya gidince Atıf'la tanıştı, memuriyetten arta kalan zamanlarında sık sık onun yanına giderek Risale-i Nur'un neşir işlerine yardım etti.

Üstadını ikinci sefer ziyaret etmek için Isparta'ya gittiğinde Bediüzzaman ona neşriyatın ehemmiyetli olduğunu söyleyip nasıl yapılması gerektiğini anlattı. Ardından da sermaye yapmaları için bir miktar para verdi ve daktilo edilmiş hâlde bekletilen Sözler'in matbaada bastırılmasını istedi.

Bu talimatı alınca hemen Ankara'ya dönen Said, Risalelerin neşir işleriyle fiilen meşgul olan Atıf'a ve Mustafa'ya Bediüzzaman'ın söylediklerini anlattı. Onlar, Said'in ve diğer Nur Talebelerinin de yardımı ile formalar hâlinde matbaada bastırdıkları Sözler'i müellifine gönderip tashih ettirdikten sonra ciltleterek neşrettiler... Sözler'i, Mektubat'ın, Lem'alar'ın, İşarâtü'l-İ'caz'ın ve Tarihçe-i Hayat'ın neşri takip etti. Bu çalışmalar sırasında Said de sık sık Bediüzzaman'ı ziyaret etti; onun maddî manevî iltifatlarına, ikramlarına mazhar oldu ve vârisleri arasına girdi...

Üstadı, Ankara'ya geldikçe yanında bulunup hizmetini görmeye çalıştı...

Daha sonra Emirdağ'a ziyarete giden Said Özdemir, Üstadını her zamankinden daha hasta ve halsiz görünce üzüldü. Ankara'daki siyasî gelişmeleri, Risale-i Nur'ların baskı işlerini ve cemaatin gidişatını kısaca anlattı, hizmetin geleceği hakkındaki bazı endişelerini dile getirdi.

"Kardeşim, siz hizmeti düşünmeyin. Hizmeti en muhalife dahi Cenâb-ı Hak yaptırır. Sizin düşüneneğiniz, uhuvvet, muhabbet, ittihat ve tesanüddür. Bu gün bize en fazla lâzım olan da budur" diyerek endişelerini izale etti o da.

Bediüzzaman, 1960 yılı başlarında âni bir kararla tekrar Ankara'ya hareket etti. Bunu haber alan emniyet mensupları Said'in de aralarında bulunduğu pek çok Nur Talebesini nezarete aldılar.

O gün şehre sokulmadığı için Polatlı'dan ayrılıp Emirdağ üzerinden Isparta'ya dönen Bediüzzaman, birkaç gün sonra Urfa'ya gidip orada vefat ettiği zaman, onlar hapisshanede olduklarından, çok istedikleri hâlde cenazeye katılamadılar.

Bunu bir manevî mahrumiyet addederek çok üzülen Said Özdemir, müellifinin vefatına rağmen ara vermediği Risale-i Nur'ların neşrini ve derslane hizmetlerini, ihtilâlden sonra da aynı şekilde sürdürmeye çalıştı....

Bediüzzaman Said Nursî'nin vârisi olan Nur Talebelerinin ekseriyetinin ittifakı ile Risale-i Nur Külliyyatı İstanbul'da Sözler Yayınevi tarafından resmen yayınlanmaya başladıktan sonra da o, Ankara'da kendi kurduğu İhlâs Nur Yayınevi adı altında Risale neşriyatını sürdürdü.

Doksanlı yıllarda bazı küçük Risaleleri, aralarında Arapça, İngilizce, Fransızca, Almanca gibi yaygın lisanların da bulunduğu pek çok dünya diline çevirterek o dillerin konuşulduğu ülkelere gönderdi ve bir bakıma Risale-i Nur'un yurt dışında da intişar etmesine zemin hazırladı.

Bazı Risaleleri teyp bantlarına okutarak başlattığı sesli Risale neşriyatını, iki binli yıllarda CD'lere, VCD'lere kaydettirdi. Bu kayıtları daha sonra hazırlattığı internet sitelerine aktarttı ve Risale neşriyatında yeni bir hamle daha yaptı.

Teknik icatlarda sınır tanımayan insanlık, haberleşme imkânlarını hızla geliştirdiği için o da Risale-i Nur'un neşrinde sınır tanımadı. Radyo mikrofonlarından televizyon ekranlarına; bilgisayarlardan internet sitelerine varıncaya kadar beşeriyetin geliştirdiği bütün cihazları, Nurların intişar vesilesi hâline getirdi.

Son nefesine kadar da, yeni icat edilerek insanlığın hizmetine sunulacak olan her türlü teknik cihazatı, yine alıp Nurların intişarında kullanma azmi, gayreti ve kararlılığı içinde hareket etti.

Çünkü Said Özdemir, Risale-i Nur'un neşrine adanmış bir ömrün sahibi idi. Allah rahmet eylesin.

(İslâm Yaşar'ın Yeni Asya Neşriyat'tan çıkan "Nur Talebeleri" kitabından kısaltılarak alınmıştır.)